

Batine za pamćenje

Zbilo se to na Badnjak....točnije u mojoj sedmoj godini. Probudila sam se kao i svaki drugi dan zahvaljujući svom psu Flokiju. No, taj dan nije bio poput ostalih.

Cijelo sam jutro sa svojom braćom ukrašavala kuću. Kakva li je to samo prepirka bila! Svatko je od nas želio odabrati ukrase i ukrasiti kuću na svoj način. Prepirali smo se tako dugo, dok se majka nije umiješala i dovela sve u red. Točno u podne cijela se obitelj okupila na objedu. Ručak je bio skroman. Nije bilo mesa, postili smo i jeli ribu. Majka i ja smo nakon objeda pospremile kuhinju, a zatim se bacile na pečenje kolača. Ubrzo nam se pridružila i baka. Majka je pekla medenjake i ostale sitne kolače, a baka svoju poznatu *poveticu* ili savijaču od oraha. Ja sam trčkarala uokolo te dodavala namirnice i sastojke iz hladnjaka i kuhinjskih pretinaca. Cijelom se kućom širio zamamni miris božićnih kolača. Mirisali su na cimet, suho grožđe, orahe, bademe, lješnjake...

Kad su svi poslovi oko ukrašavanja kuće i pečenja kolača bili završeni, cijela se moja obitelj okupila u dnevnom boravku i počela kititi jelku uz zvukove božićnih pjesama. Kako li je samo bilo zabavno! Čak je i baka zapjevala: "Dolove i brijeg zabijelio je snijeg...!" Ubrzo je jelka bila okićena. Svi smo sjeli i zajedno molili krunicu. Baka mi je pričala kako je to obiteljska tradicija, te da su i njezini djed i baka uvijek na Badnju večer molili krunicu sa svojom obitelji. Nakon napornoga dana svi su ukućani odmarali uz televizijski program. Svi osim mene. Jedino sam ja bila odmorna te se od dosade počela igrati s Flokijem. Počeli smo trčkarati gore-dolje po kući. Toliko smo se zanijali da uopće nismo primijetili kako smo se u jednom trenutku sasvim približili okićenoj jelci. I buf!!! Odjednom sam se našla na podu kraj srušene jelke, dok je Floki još zadihano mahao repom.

Kad je tata ugledao srušeni bor i slomljene kuglice, toliko se razljutio da me povukao za uho i umalo ga iščupao. Derala sam se od boli, no tata nije popuštao te me još nastojao nadglasati: „De ti je pamet bila?" Uspjela sam nekako sačuvati uho i pobjeći, no zatim se i

majka obrušila na mene. „A te tak vučimo i udgajamo?“ Krupne suze tekle su mi niz obraze dok sam u kutu šutke promatrala srušeni bor . Nisam bila ljuta ni na majku ni na oca, ali zato na Flokija jesam. Sada sam ja trpjela posljedice njegovih gluposti. Uvjeravala sam majku kako je Floki zapravo odgovoran za sve što se dogodilo, no ona mi nije vjerovala."Ne zmišljaj, Floki je furt miran", uvjeravala me majka. Ubrzo mi je prišla i baka. Već sam se pobojala da će me i ona izgrditi, ali prevarila sam se. Poglådila me po kestenjastoj kosi i rekla:"Diete drago! Zaka središ mamiku i tatika? Dok je tvoja mati bila mala, ni una bila tak hmoja."

Zajedno s bakom počistila sam nered i svima se ispričala. Osjećala sam se tako posramljeno, a lice i uši bile su mi crvene kao u raka. Naravno, roditelji su me zagrlili i sve mi oprostili. Ipak, ovaj događaj upropastio mi je cijeli Božić i nerado ga se sjećam. Ah...ovo su stvarno bile batine za pamćenje!

Manuela Mašić, 6. b